

عنوان مقاله:

بررسی وضعیت پایداری اجتماعی در بافت های فرسوده شهری نمونه موردی محله حمزه آباد منطقه 20 تهران

محل انتشار:

همایش ملی معماری و شهرسازی انسان گرا (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

سیدمحمدرضا خطیبی - استادیار رشته طراحی شهری دانشگاه آزاد قزوین

فرانک کلابی - دانشجوی دوره کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه آزاد قزوین

خلاصه مقاله:

پایداری اجتماعی تحت عنوان زندگی سالم، بارور و هماهنگ با طبیعت تعریف شده است. در تعریف پایداری اجتماعی گروهی از محققان به 4 عنصر اصلی و تعیین کننده عدالت اجتماعی، همبستگی اجتماعی، مشارکت و امنیت اشاره کرده اند که مولفه هایی مانند فرصتهای برابر و توأم با پیشرفت برای تمام انسانها، زندگی همراه با تعاون و همکاری به همراه امنیت، امرار معاش و ایمنی سکونتگاه های انسانی در برابر مخاطرات طبیعی، مبنای سنجش پایداری اجتماعی قرار گرفته اند؛ به علاوه بسترسازی به منظور ظهور و بروز خلاقیت ها، بسیج آحاد مردم در جهت تأمین اهداف توسعه پایدار و نیز اطمینان در آینده ای بهتر برای همه با تأکید بر رفاه مردم بومی و تأکید بر نقش حیاتی آنان در مدیریت محیطی و توسعه از ارکان تعریف پایداری اجتماعی است. از طرف دیگر در رویکرد اجتماعی توسعه پایدار، جایگاه طبقه متوسط و ضعیف و نیازهای اساسی آنان در اولویت است. بر این اساس و با توجه به این نکته که پایداری اجتماعی یکی از ارکان اصلی و از رؤس اصلی توسعه پایدار محسوب می گردد، تصمیم گرفته شد این مبحث را به صورت مجزا و فارغ از دیگر رؤس توسعه پایدار مورد پژوهش قرار دهیم. لذا در این مقاله ابتدا با شناخت کوتاهی در مورد مبحث پایداری اجتماعی، شاخص های اساسی آن استخراج گردید و سپس کلیه شاخص های مورد نظر به صورت جزئی تر در قالب 2 نوع پرسشنامه جداگانه مورد آزمون قرار گرفت. هدف پژوهش بررسی میزان پایداری اجتماعی در بافتهای فرسوده بوده و جامعه آماری مورد نظر محله حمزه آباد منطقه 20 تهران می باشد. لازم به ذکر است، تحقیق پیش روی بر مبنای نظریات مرتبط با پایداری اجتماعی صورت گرفته و پس از ارائه نتایج، رویکرد نظریه ای تحقیق در نسبت با موضوع مورد نظر انجام خواهد شد.

کلمات کلیدی:

بافت فرسوده، پایداری اجتماعی، منطقه 20 تهران؛ محله حمزه آباد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/248848>

